

skulde have mindste Slægtsskab med det Lovforslag, som den ærede Forslagsstiller har fremlagt for os. Det vil ses, at efter den norske Lov bestiktes Aktor og Defensor akkurat paa samme Tidspunkt som efter vor Lov. Amtmanden skal paa samme Tid, som han beslutter Tiltale, bestikke en Referent og ligeledes en Forsvarer, saaledes ere Ordene efter Loven. Om det nu muligvis praktist i Virkeligheden ster noget tidligere eller noget senere, skal jeg ikke kunne sige. Jeg er dertil ikke tilstrækkelig inde i Forholdene, og fra dette Tidspunkt faar Processen, som vi alle vidste i Forveien, en akkuratorisk Karakter, netop det, som jeg gjorde en lille Anthydning af forleden. Men der staar i § 7 af denne Lov: „Har den Tiltalte under Forhøret afgivet uforbeholden Tilstaelse, og der ikke er Anledning til at drage Rigtigheden af denne Tilstaelse i Tvivl, bør saaledes i intet Tilfælde andre Personer indstævnes som Vidner, end de, der kunne afgive Forklaringer, som umiddelbart angaa selve Forøvelsen af Gjerningen, eller Tiltaltens større eller mindre Straffskyld“. Deraf vil fremgaa, hvad der iøvrigt er selvfølgeligt, at der gaar et Forhør forud, under hvilket det forudsættes, at den Tiltalte skal afgive Tilstaelse; men under dette Forhør har hverken Aktor eller Defensor eller i alt Fald ikke ensidig en Defensor Ret til at være til Stede. Det maatte altsaa navnlig være det, det ærede Medlem maatte paabe- raabe sig, hvis han skulde have Ret i sin Argumentation imod mig, som gik ud paa, at under det norske Forhør havde der været en bestikket Defensor til Stede. Men det er der ikke Tale om. Forøvrigt fremgaar det af denne Bestemmelse, hvor megen Betydning man ogsaa i den norske Lov tillægger den egentlige Tilstaelse. Thi hvis der er afgivet en saadan Tilstaelse under Forhørerne, skulle Aktor og Defensor jo som Regel ikke kunne faae andre Vidner indstævne end de, der kunne afgive Forklaringer, som umiddelbart angaa selve Forøvelsen af Gjerningen. Som Regel anses altsaa Tilstaelsen for et fuldstændig sikkert Grundlag for Processen. Imidlertid skal jeg ikke forsøge at maale mig med det ærede Medlem i Kjendskab til fremmede Landes Lovgivning. Men jeg kan strax se, at Henviisningen til Norge ikke paa nogen Maade rammer mine Indvendinger imod det høist ensidige Forslag, der her er fremkommet, hvorefter Tiltalte skulde have en Støtte i den Defensor, som han selv kunde vælge, og som fik en overordentlig stor Myndighed i Forholdet til Dommeren. — Til den ærede Forslagsstiller skal jeg kun gjøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede

Medlem mente ikke, at der var nogen ret Konsekvens i min Stilling, idet jeg, samtidig med, at jeg forsvarede Dommerstanden mod hans Angreb, gjorde Anthydninger til en Reform paa et vist Stadium af den kriminelle Proces. Det forekommer mig, at denne Slutning er ganske feilagtig. Jeg maa nu for det Første gjøre det ærede Medlem og en anden æret Taler opmærksom paa, at jeg i alt Fald ikke hører blandt dem, der paa nogen Maade eller ved nogen som helst Leilighed har skildret Dommerne som Engle, eller ikke har kunnet forudsætte, at der er Brøst hos Dommerstanden, og forudsætte, at det inkvisitoriske System lider af betydelige Mangler. Men jeg vedtjender mig som min Anstuelse, at det inkvisitoriske System med alle dets Mangler her til Lands bæres oppe af en i det Hele meget respektabel Dommerstand. Hvis jeg er kommen til at gaa noget videre i mine Udtalelser, saa er det kun tilskyndende. Jeg har ikke paataget mig Noget i den Retning, jeg har ikke følt mig kaldet til det, min Stilling til Dommerstanden er jo ligesaa fri og uafhængig som det ærede Medlems. Men jeg har fundet mig foranlediget til bestemt og siebliffelig at anholde og protestere imod de kolossale Overdrivelser, som det ærede Medlem har gjort sig skyldig i, naar han har villet skildre de Brøst, som findes ikke alene ved Systemet, men ogsaa ved vor Dommerstand. Jeg har anholdt en 3—4 Ytringer af det ærede Medlem. Jeg kan dem udenad, men jeg skal ikke gjentage dem. Men jeg fastholder, at de ere og have været ganske urigtige, og naaget jeg ikke paa nogen Maade skal komme ind paa at kritisere den Barne, det ærede Medlem har sat ind paa at gjøre Noget i denne Sag, saa tror jeg dog, at naar han kommer til en roligere Overveelse, vil han bedre end nu være i Stand til at indse, at mange af de Ytringer, han har brugt, have været for stærke og savnet tilstrækkeligt faktisk Grundlag.

Klein: Naar jeg tillader mig at fremkomme med nogle Bemærkninger, maa jeg maasse forudsætte en Undskyldning, hvis jeg i disse ikke skulde tage tilstrækkeligt Hensyn til, hvad der fra anden Side er fremkommet. Det har nemlig ikke været mig muligt at være tilstede under hele den Forhandling, som har fundet Sted om den foreliggende Sag i forrige Møde og endnu i indværende Møde. For saa vidt det erkjendes, at de Mangler eller Brøst i vor nuværende Retspleie, som formodes at være tilstede, væsentlig ere en Følge af Systemet og i alt Fald kun i underordnet Grad kunne føres